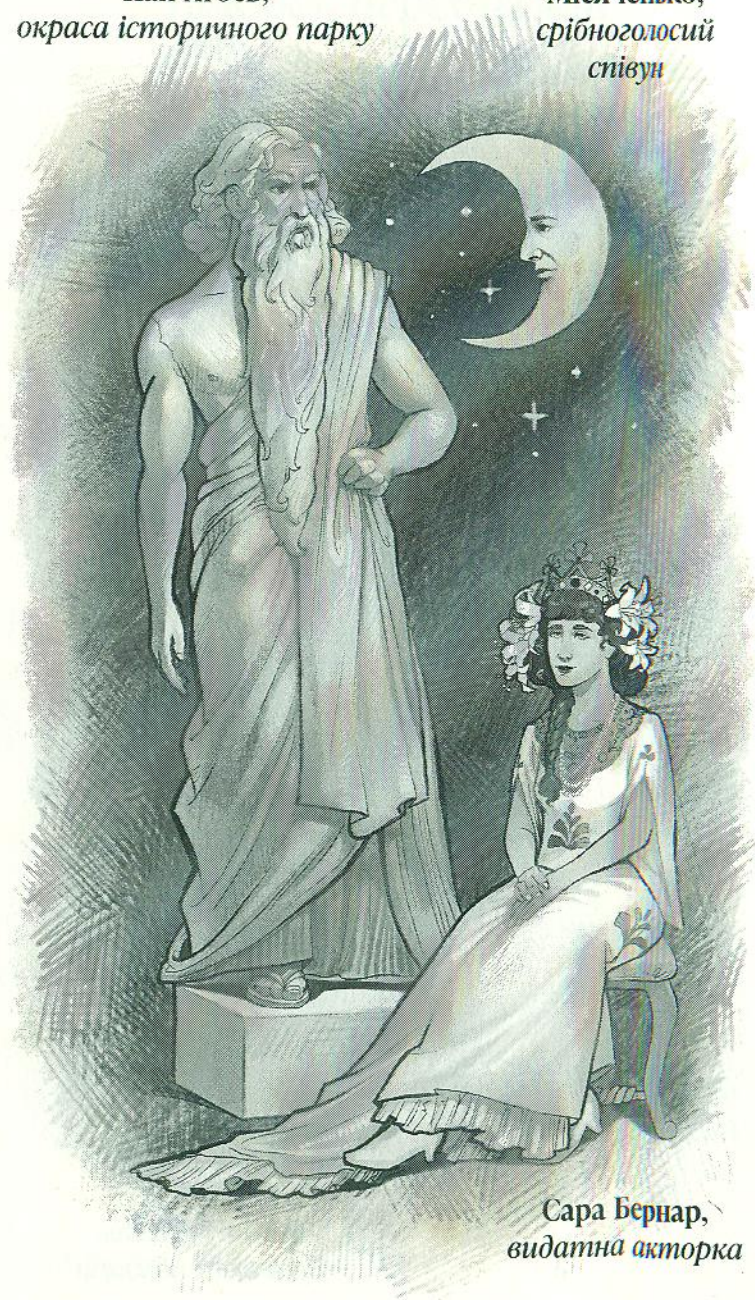
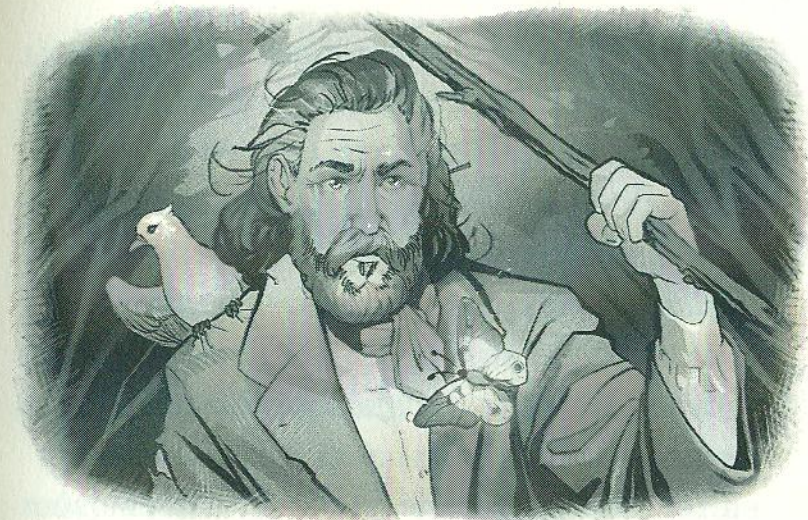

Пан Хгось,
окраса історичного парку

Місяченько,
срібноголосий
співун

Сара Бернар,
видатна акторка

Розділ 1

*Як усе починалося:
неслухняні літери, старий рояль
і войовнича голубка*

— Це якийсь безглуздий, неймовірно нестерпний світ... — стомлено бурмотів патлатий старий, кривою палицею торуючи собі шлях крізь колючі чагарники. — Скоро звечоріє. Маємо встигнути засвітла дітатися до сторожки.

На одному плечі в нього сиділа біло-сніжна голубка, а на другому — досить великий пречудовий метелик. На пухнастому

правому стегенці пташки, попід самим черевцем, поблискував перстень із фіалковим самоцвітом, а жовтаво-брунатні крильця метелика ніби іскрилися золотим пилком.

Старий обіруч стиснув палицю і зі стогоном щосили вдарив у стіну густих чагарів. На його щастя, зарості розступилися, і мандрівники нарешті вибралися на галявину. Похитуючись, літній чоловік почвалав до складеної з колод хижі з маленькими заграбованими віконцями.

Замкнувши зсередини міцні двері на засув, старий оглядівся.

— Ну-у-у... — протягнув він. — Як завше...

У невеличкій кімнатці було все необхідне для невибагливого життя: камін, в'язка дров, грубо збиті меблі, ліжко, застелене теплими ковдрами, умивальник, відра, рушники й усіляке господарське начиння. Посеред кімнати стояли лава й дощаний стіл, а на столі — диво-дивне! — хтось розставив глечики з напоями й миски зі стравами, дуже апетитними на вигляд. Немовби тут саме чекали на гостей... Проте стомлений і, вочевидь,

зголоднілий мандрівник чомусь не здивувався й анітрохи не зрадив.

Старий заходився розпалювати вогонь у каміні, аж раптом з його плеча озвалася голубка:

— Швидше, майстре, швидше, уже смеркає... І затулить чимось вікна, я більше не можу бачити ці огидні пики...

Справді, насувалися сутінки, й на галявину з хаші почали виповзати довгі тіні з палахкотливими жовтими очима.

— Не страшіться, Доро, — відповів старий майстер. — Ви ж знаєте — вони панічно бояться денного світла й вогню. Тут ми в безпеці. Нехай заглядають.

Відблиски полум'я, витанцьовуючи, заграли на змученому зморшкуватому обличчі. Вишукане пенсне майстра якось не пасувало до розкошланого темного волосся, де-не-де посмутованого сивиною, і неохайної бороди.

Жовто-брунатний метелик повільно, ніби з натугою, перелетів із плеча старого на лаву — подалі від вогню.

— Здається, ми тут уже вічність, — затуркотіла голубка. — Цікаво, скільки часу

минуло в Каштановому місті відтоді, як ми сюди потрапили? Дні чи тижні?

— Думаю, у Лікодонії ХХІ століття час лине інакше, ніж тут, — майстер тяжко зітхнув. — Каштанове місто... Як зараз чую шелест падолисту й бачу промені сонця між вітами... Це ж треба — погостював у вас менш ніж добу, а вже сумую за Шоколадним будинком, мов за власною домівкою.

— Не дивно, бо наш будинок дійсно незвичайний...

— Ще й який! — дещо іронічно вигукнув старий. — Сподіваюся, з буфета в Гранатовій їдальні ніхто не поцупить мого саквояжа, адже там цінні інструменти.

— Через це не переймайтеся, бо наші доглядачі хліб дарма не їдять. О-ох... — із прикрістю похитала голівкою пташка. — Ну як же так сталося, що я купилася на цю нісенітницю про голодного малюка?.. Та хіба охорона не помітила б, що прибиральниця десь у дальній кімнаті ховає кошенья? Не можу повірити, що оце так огулилася...

— І я не можу повірити, що зі своєї затишної, елегантною, музичної Вієнни

ХІХ століття потрапив... — майстер зупинив сумний погляд на заграгованому віконці, — ось у таке...

— Так, ми втрапили в моторошну халепу...

— А от цікаво... З чого взагалі почалась уся ця історія з Євою?

— Як усе починалося?.. — Дора замислилася, настовбурчивши пір'я на зашийку, а камінь на її золотому персні повільно змінив колір з фіалкового на оливковий.

Того злосчасного четверга по-осінньому мрячило, а на кухні рвала й метала тітонька Клава — саме так висловився б Євин дядечко. Звісно, насправді нічого вона не метала, а лише давала лунких стусанів каstrулям і пательням. Бо, як сказав би дядечко, їй «терпець урвався». Обличчя та шия огрядної, немолодої, із фарбованим білявим волоссям тітоньки від гніву вкрилися червоними плямами. Річ у тім, що тітонька Клава намагалася навчити племінницю писати цифру «1». Промучившись години зо дві, вона дійшла до того стану, коли уривається

терпець. Як на гріх, дядечко щойно поїхав у тривале відрядження — а тільки він умів заспокоювати тітоньку Клаву, якщо та, бува, отак розбушується.

— Починай писати з середини клітинки! З середини — й у правий верхній кут веди, нетямо!

Від цього крику й так украй розгублена Єва почувалася зовсім приголомшеною. Вона ціпеніла, замащені фіолетовим чорнилом пальці тремтіли, а зошит у клітинку плив перед очима, повними сліз.

Ці заняття щоразу закінчувалися скандалом, хоча починалися завжди мирно й навіть у добромум гуморі. Та поступово голос тітоньки Клави гучнішав і грубішав. Вона й не здогадувалася: Єва не розуміє, що таке «клітинка». Ось ви пробували знайти середину того, про що не маєте жодного уявлення? А правий верхній кут невідомо чого? Ото ж бо...

Напевне, ви подумали, що Єва — зовсім маленька дівчинка, яка все ще відвідує дитячий садок. А ось і ні: їй уже виповнилося тринадцять.

На перший погляд, вона мало чим відрізнялася від однолітків: привітна, худенька,

жвава, з тонкими рисами милого личка, хоча на ньому застиг вираз якоїсь невпевненості. Пряме темно-русьве волосся дівчинка збирала в акуратний довгий хвіст, і ця строга зачіска підкреслювала її високе «розумне» чоло. А от невеликі очі з ледь піднятими зовнішніми кутиками, які робили Єву схожою на лисичку, надзвичайно вражали всіх, хто бачив її вперше. Воно й зрозуміло, бо праве око було зелене, а ліве — сіре!

Сусіди нишком називали Єву дивачкою, але зовсім не через колір її очей. Дивовижний талант, про який гриміла слава на всю країну, не знати як поєднувався в ній із неймовірною беспорядністю: на жаль, Єва не могла зрозуміти та запам'ятати багато такого, що дуже легко розуміли й запам'ятовували діти її віку, наприклад, літери й цифри. Тому в тринадцять років дівчинка не вміла ні читати, ні рахувати, ні писати. Хоча їй так хотілося всього цього навчитися! Але, розгортаючи книжку, Єва бачила на сторінках лише «витанцьовування закарлючок». І що довше дівчинка на них дивилася, то жвавішим ставав їх кумедний танок.